

CIS&IV INNOVATIE! WAAR ZIJN WE BANG VOOR?

LTZ2 Jan Ruers, Satellietcommunicatieplanner IVENT

In dit artikel beschouwt LTZ2 Jan Ruers de ondersteuning van onze CIS & IV organisatie. We zien dat we op sommige terreinen volop aan het moderniseren zijn: nieuw materieel, nieuwe operationele concepten, high tech oplossingen om met de ontwikkelingen in de wereld mee te kunnen blijven doen. Maar we laten gelijktijdig na dit net zo voortvarend met sommige van onze ondersteunende pijlers te doen. De centrale boodschap van Jan is dat andere producten en services leveren leidt tot aanpassingen van processen en procedures en dat leidt tot een andere organisatie.

VERANDEREN GAAT SOMS MOEIZAAM

Innovatie in ons bedrijf kan wel eens heel moeizaam gaan in tegenstelling tot de buitenwereld. Voordat u in de pen klimt lees even verder, want ik heb het hier niet over het operationele materieel. Dat gaat best de goede kant op en soms ook heel snel. Mijn eigen Koninklijke Marine maakt telkens weer grote stappen voorwaarts als een nieuw type schip ontworpen wordt. Wat me echter telkens weer verbaast is dat een grote technologische vooruitgang nog niet betekent dat we onze bedrijfsvoering moderniseren; dit gaat vaak maar mondjesmaat. Een voorbeeld; als ik kijk naar de KM moet ik stellen dat we heel lang zijn blijven vasthouden aan het optische communicatieconcept van lichtmorse en vlaggenzinnen. Een veel gehoord argument hiervoor was dat men als NATO-lidstaat om interoperabiliteitsredenen verplicht was deze vaardigheid in stand te houden. Dit terwijl er best technische middelen en argumenten waren om het verouderde concept te vervangen. Helaas blijkt de NATO vaker een blok aan het been te zijn als het om vooruitgang op nationaal niveau gaat. Zo ook in dit geval, pas onlangs is door de Operationele School besloten om geen opleidingen meer te geven in deze verouderde optische seinmethodieken. In mijn ogen een dapper, maar ook terecht besluit omdat er genoeg alternatieven zijn die daarnaast ook nog minder opleidingsintensief zijn, men hoeft immers de morsevaardigheid niet meer aan te leren. Als een collega ouderseiner-telexist dit leest zal hij vast denken dat ik gehersenspoeld ben, maar dat valt wel mee. Natuurlijk zal de nostalgische invalshoek van deze seinmethoden een warm plekje bij me blijven houden, maar we moeten vooruit!

Nu weet ik net zo goed als iedereen dat verandering, zeker als iets zo verankerd is vanuit het verleden, altijd weerstand krijgt vanuit één of andere hoek. Dat is een natuurlijke reactie die niemand vreemd is. Ongetwijfeld zijn er ook zulke voorbeelden bij andere krijgsmachtdelen. Maar waarom gaan we soms zo krampachtig om met veranderingen? We willen allemaal goed en modern materieel om mee te werken. Dat brengt ons uitdagingen maar geeft ook aanzien. Maar als we dit vervolgens in een joint of paarse omgeving moeten doen worden we terughoudend. Of dat de reden is dat dit soort ontwikkelingen op hun zachts gezegd stroef verlopen is misschien wat ver gezocht, maar ik kan me toch niet aan die conclusie onttrekken. Ik ben van mening dat als we innoveren in het operationele veld dit niet kan zonder innoveren in de ondersteuning.

EEN GEÏNTEGREERD NOC

Een goed voorbeeld is het 'geïntegreerde Netwerk Operatie Centrum' (NOC) dat op Camp New Amsterdam gebouwd gaat worden. Ja, ik hoor u al zeggen: dat had er al lang moeten staan dus in welke eeuw komt het dan!? Maar ik ben er van overtuigd dat we al een stuk verder zouden zijn met de realisatie van een geïntegreerd NOC als men de scepsis en terughoudendheid met betrekking tot deze organisatorische en technische innovatie zou laten varen. Persoonlijk had ik het liever gister dan vandaag want ik ben een groot voorstander van een dergelijk concept en dat komt voort uit mijn ervaring aan boord.

Ik zal het probleem van de scepsis proberen te illustreren met nog een voorbeeld uit mijn verleden dat hier treffend op geprojecteerd kan worden.

Begin jaren negentig van de vorige eeuw werden de nieuwe M-fregatten (MFF) in dienst gesteld binnen de Koninklijke Marine. Zij waren het modernste van het modernste waarmee Nederland voorop liep in de maritieme wereld, ook v.w.b. bedrijfsvoering aan boord. Om het niet te lang te maken, aan boord maakte men voor de communicatie gebruik van een geïntegreerd communicatiemanagementsysteem. Dit ging inhouden dat ook de bedrijfsvoering moest worden aangepast. Voortaan zou de communicatie controller (voormalige chef radio of chef seiner) bij bepaalde rollen fysiek plaatsnemen in de commandocentrale. De commson in die tijd kwam voort uit het telegrafisten of seiner-telexist korps, net als ik. Er heerste

OVER DE AUTEUR

LTZ2 Jan Ruers is zijn loopbaan begonnen als matroos-3 seiner-telexist. Hij heeft vele zeemijlen met ontzettend veel plezier mogen varen en werken, instructie gegeven op de NLBE Opschool en mee mogen werken en denken aan nieuwe CIS/IV ontwikkelingen. Sinds 2006 is hij bij IVENT werkzaam als satellietcommunicatieplanner op Camp New Amsterdam. In deze laatste functie heeft hij te maken met alle krijgsmachtdelen, DOPS, DMO, JCG, leveranciers van satellietcapaciteit en internationale partners. Een dynamische baan waar hij zijn ervaring in kwijt kan maar zeker ook veel leert, niet in de laatste plaats van de collega's bij de andere krijgsmachtdelen.

nogal wat weerstand onder het gros van de oudere generatie om de cultuur te veranderen. Waarom? Waar was men bang voor? Als we nu kijken naar de joint en paarse organisaties doet zich eigenlijk eenzelfde fenomeen voor. Een ondersteunende afdeling als IVENT wordt bemand met personeel uit alle krijgsmachtdelen en burgers. We staan aan de vooravond van een grote reorganisa-

Dagdromen over een geïntegreerd Netwerk Operatie Centrum. Het zou zo maar kunnen.

tie en straks wordt het JIVC in het leven geroepen. Een grote stap voorwaarts maar dat is in mijn ogen niet de belangrijkste stap die we kunnen maken. Een stap voorwaarts zou het pas zijn als we de hele bedrijfsvoering (net als bij het MFF in die dagen) ook fysiek gaan integreren zoals voorzien op het 'geïntegreerde NOC'. Je kunt zoveel reorganiseren als je wilt, maar als je je centrale beheerorgaan uiteindelijk over diverse locaties gescheiden houdt schiet je na de zoveelste reorganisatie niet veel op.

Het geïntegreerde NOC op Camp New Amsterdam, waar uiteindelijk de 24/7 operators en aanverwante diensten gefaciliteerd moeten worden is al een beetje het lachertje van de klas geworden als je zo links en rechts om je heen hoort. Dat is in mijn ogen zeer onterecht aangezien dit een signaal is dat we vooruitgang in de weg staan. Wat de reden ook mag zijn dat we er nog steeds niet zitten, het blijft vreemd dat we straks een vooruitstrevende organisatie als de JIVC bemannen maar v.w.b. bedrijfsvoering er fysiek weinig mee opschieten. Ergens onderschat men m.i. wat het belang van een dergelijke integratie kan betekenen voor defensie.

DE BEDRIJFSVOERING VERNIEUWEN

Stel dat reeds 5 jaar geleden een geïntegreerd NOC was gebouwd op Camp New Amsterdam. Dan zou de huidige reorganisatie naar een JIVC veel minder complex zijn, achteraf betalen we dus toch weer een prijs voor het uitstellen van innovatie. Waar komt dat toch vandaan? Is dit vernieuwen met oogkleppen? Beschermen wat men heeft en alleen binnen die begrenzing voor vooruitgang kiezen?

Ik heb de ontwikkeling van het ene scheepstype naar een volgende gelukkig van dichtbij mogen meemaken. Door er mee te werken en als verbindelaar in op te groeien, instructies voor te schrijven en te adviseren. Prachtige tijd vol vernieuwing en vooruitgang. En in mijn ogen geldt dit ook voor het geïntegreerde NOC. Ook dat is innoveren en misschien wel evolueren. We plaveien de weg voor de generaties na ons.

De overgebleven oprooms in Stroe en Den Helder integreren, de verschillende NOC's van IVENT eveneens, gescheiden op rubricering/operatie daar waar nodig, gecombineerd waar mogelijk. Het verschil tussen de witte, groene en blauwe CIS & IV diensten zullen steeds kleiner worden en misschien zelfs grotendeels verdwijnen. Dus waarom de bedrijfsvoering hierin nog langer zo strikt gescheiden houden? Ik begrijp best dat er

altijd wel situaties zijn die hierom vragen, maar voor het overgrote deel moet je concluderen dat dit op een andere manier kan. Ik hoop dat begin 2013 de concrete schetsen van het geïntegreerde NOC het licht mogen zien want op dit moment is dit nog in een ontwerpfase en zijn er nog geen impressies vrij beschikbaar. Ik ben ervan overtuigd dat het een grote stap voorwaarts is in de CIS & IV dienstverlening. Maar daar moet het wat mij betreft niet ophouden, innovatie en evolutie hoort niet te stoppen. Een volgende stap is misschien het door JIVC leveren van Satcom as a service voor het operationele domein. Daardoor hoeft een OPCO of eenheid op oefening zich alleen druk te maken over wat ze moeten kunnen en niet over hoe ze het willen inrichten. Daarmee gepaard gaat dat ze niet hoeven te zorgen voor opleiden en exploitatie etc. En daarmee plaveien we weer een nieuwe weg die we in kunnen slaan. Van opleiden tot exploitatie, de verschillende OPCO's doen op dit moment nog veel van hetzelfde. Terwijl de satcom-materie toch echt niet veel van elkaar verschilt, of het nu op zee, in de lucht of op land is. Maar dat is voer voor een ander artikel en misschien een andere auteur. En ook in dit geval moeten we een objectief antwoord zien te vinden op de vraag; Waar zijn we bang voor?

Ankerstation Lauwersmeer

